

Az én mellem

Ahogy ott ki volt terülve a műtőasztalon láttuk, hogy a mellében van egy nagy dudor.
– mondta az orvos Annának a műtét utáni kontroll vizsgálaton.

Anna döbbenten ült az orvos előtt, aki egy nőgyógyászati műtéten volt túl. – De hiszen voltam már Önnél és említettem, hogy az önvizsgálat során találtam valamit a mellemben. Miután megvizsgálta azt mondta nekem, hogy nem kell vele foglalkozni. – válaszolt kicsit félve.

Anna ekkor húsz éves volt és érthető módon zavarba volt az ilyen jellegű problémákkal kapcsolatban. Nem volt elég, hogy hónapokon keresztül a nőgyógyászati osztályon mire kiderült súlyos betegsége, majd több műtéten is átesett. Most pedig jön az újabb és minden kezdődik előről. Annának ekkor már vőlegénye volt, András, akivel együtt laktak egy albérletben. Épp az esküvőt tervezgették amikor a sűrű rosszullétek miatt kórházba került. Az orvos tanácsára felkereste a Mamma Klinikát, ahol elkezdék kivizsgálni. Az ultrahang vizsgálat megerősítette, hogy mindkét emlőben látható több képlet is. A klinika orvosa javasolta, hogy végezzenek aspirációs citológia mintavételt és ha negatív akkor fél év múlva újra megnézik ultrahangon. Nagyon furcsán hangzott Anna számára az aspirációs citológia kifejezés, azt sem tudta, hogy mit is jelent pontosan. Az orvos észre is vette ezt és gyorsan elmagyarázta, hogyan is történik ez a mintavétel.

– Egy vékony tűvel beleszúrunk a csomókba és mintát veszünk belőlük. Ezt küldjük el kivizsgálásra. – mondta és már vette is elő azt a bizonyos tűt. Anna megrettent, hiszen erre nem volt felkészülve, hogy rögtön meg is csinálják. Szólni nem mert, de nem is tudott volna annyira félt, mi fog történni. Aztán arra gondolt, hogy jobb minél hamarabb túlesni rajta. Az se lett volna jobb, ha néhány nap múlva vagy esetleg hetek múlva történne ez a mintavétel, mert addig még többet idegeskedett volna. Ezekkel a gondolatokkal a fejében már el is kezdődött a beavatkozás, ami nem volt túl kellemes, de túlélhető volt. A két legnagyobb csomóból vettek mintát, egy hétre ígérték az eredményt. Anna feszülten várt a klinika folyosóján, hogy végre szólítsák. Mikor bement a rendelőbe majdnem elájult az idegességtől, de az orvos gyorsan megnyugtatta. A lényeg, hogy nem rosszindulatú. A vizsgálat alapján közepes fokú fibroadenomának felel meg a biopsziázott minta (C2).

– A teendő, hogy figyeljük van-e változás. Rendszeres önvizsgálat a következő ellenőrzésig, ami fél év múlva esedékes. Anna szívéből nagy kő esett le, megkönnyebbült a hallottak után. Pedig már temette magát, mindenfélét beképzelt, de szerencsére ezek nem igazolódtak be. Fél év múlva megjelent a kontroll vizsgálaton. Az ultrahang alapján 5mm-rel nagyobbak lettek a képletek és még egy plusz képlet is látszik. Mivel ez minimális növekedésnek számított, megint csak azzal távozott a klinikáról, hogy fél év múlva találkoznak, de ha akkor is növekedés lesz tapasztalható az operációt érdemes mérlegelni. Hát ez nem volt valami megnyugtató Anna számára.

Fél év múlva szintén megjelent a vizsgálaton, de méretében és jellegében a nagyobb képletek nem változtak csak az újonnan felfedezett növekedett enyhén ezért az operációról most szó sem esett. Ezt persze nem bánta Anna, mert operációra gondolni sem akart. Így ment ez éveken keresztül. Minden fél évben megjelent a klinikán vizsgálatra, de már a műtét többször szóba került. Anna mindig lebeszélte az orvost a beavatkozásról.

Közben megtartották az esküvőt. Az évek gyorsan teltek és hiába szerettek volna gyermeket, nem sikerült. Elhatározták férjével, hogy felkeresnek egy meddségi központot. A lombik programba viszont csak úgy kerülhettek be, ha előtte átesik egy operáción, ami minden kétséget kizáróan igazolja, hogy nem rosszindulatúak az elváltozások a mellében. Anna kénytelen volt beleegyezni, hogy a legnagyobb csomót eltávolítsák a melléből.

Mielőtt a műtétet elvégezték volna újra alaposan megvizsgálták ultrahanggal és újabb biopsziát végeztek. A műtét után szerencsére a kórszövettani lelet is ugyanazt igazolta, mint az aspirációs citológia, azaz jóindulatú. A lombik programba göröngyös volt az út és közben a Mamma Klinikára is fél évente járni kellett vizsgálatra. A fibroadenoma eltávolítása után a megmaradt csomók újra növekedésnek indultak és újabbak is megjelentek, de azok mind jóindulatúak voltak.

– Úgy látszik maga ilyen fajta, hogy ha eltávolítunk egyet akkor nő helyette egy másik. – mondta az orvos. Ez, persze kicsit sem volt megnyugtató. Anna azonban inkább a lombik programra koncentrált, mindent megtett, hogy végre teljesüljön az álma, ami nem más, hogy gyermeke legyen. Több év küzdelme meghozta gyümölcsét és nem is egy, hanem rögtön két gyermeknek adhatott életet. Anna nagyon boldog volt és miután lányai megszülettek nem is járt orvoshoz. Elege volt az orvosokból, a rendelőkől, a vizsgálatokból, az állandó idegeskedésből. A lányok már iskolába jártak, amikor újra rávette magát, hogy elmenjen orvoshoz. Persze minden ott folytatódott, ahol abbamaradt. A csomók ugyanúgy ott voltak, sajnos még szoptatni sem tudott emiatt, ami nagyon érzékenyen érintette. Anna keresett magának egy olyan orvost, aki ennek a területnek a specialistája volt és plasztikai sebész is egyben. Újra kezdődtek a vizsgálatok, mint ahogyan évekkkel ezelőtt is. Ultrahang, biopszia. Megint egy kórház folyosóján várakozott, hogy megtudja az eredményeket. Egy doktornő rendelt aznap, aki közölte vele a diagnózist. Nyersen, lényegre törően elkezdte magyarázni, hogy az elváltozás valószínűleg rosszindulatú. Közben a papírt lebegtette Anna előtt, aki nem is látott mást a papíron csupa nagy betűkkel kiemelkedve, hogy C3. Minden más homályos volt, a doktornő hangját se hallotta. A szíve a torkában dobogott és csak az zakatolt a fejében, hogy rákos vagyok, rákos vagyok, ez borzalmas most mit csináljak?! Majdnem eljárult ezért ki kellett valahogy zökkentenie a gondolatmenetéből, hogy ez ne következzen be. Ekkor kezdett figyelni arra, hogy mit is mond neki a doktornő. Először a pajzsmirigy szó ütötte meg a fülét és nem értette mi köze van az ő csomóinak a pajzsmirigyhez. Miután magához tért és meg tudott végre szólalni kicsit értetlenül kérdezte meg az előző gondolatát. – Mi köze a csomóimnak a pajzsmirigyhez? A doktornő kicsit csodálkozva vágta rá, hogy onnan vettek mintát. – De hát nekem a mellemből vettek mintákat! A doktornő elhadart egy nevet és megkérdezte: - Így hívják nem? Anna tiltakozott, az nem az ő neve. Kiderült, hogy összekeverték a papírokat és másnak a diagnózisát közölték vele. Miután tisztázódott a félreértés és megtalálták az ő papírját kiderült, hogy neki még mindig jóindulatú elváltozásai vannak viszont jelentősen megnöttek és a legnagyobb eltávolítását javasolják. Anna miután újra a folyosón találta magát, ahol férje várta még mindig sokk alatt volt. Csak ennyit tudott hirtelen kinyögni: - Nem akarom ezt még egyszer átélni! Majd mindent elmesélt részletesen a férjének. Ezek után arra az elhatározásra jutott, hogy ezt csakis egy módon nem kell még egyszer átélnie, ha kioperáltatja az egész mellállományt. Választott orvosa ebben támogatta és mindenben segítségére volt. Onkoteam előtt kellett megjelennie, ahol megvitatták a jelenlévő orvosok, hogy mi a teendő. Nagyon ideges volt a konzílium előtt. Egy szobába kellett bemenni, ahol hét orvos várta. Elmondta, hogy azt szeretné, hogy ne legyen több problémája ezzel ezért a mellének eltávolítását kéri. Az orvosok nem értették miért akar ilyen drasztikus megoldást és nem is támogatták döntését. Csak a legnagyobb csomó eltávolítását javasolták és a többi figyelését. Ez azt jelentette, hogy a társadalombiztosítás nem finanszírozza azt a műtétet, amit Anna akart. Választott orvosa látta elkeseredettségét és próbálta vigasztani. Megbeszélték, hogy ha nincs más akkor magánúton végzik el a műtétet. Ehhez egymillió forintra volt szüksége Annának. Családja segítségével előteremtették a szükséges pénzt a műtétre.

Eljött a műtét napja. Anna nagyon várta már, hogy túl legyen rajta. A magánkórházban kedvesen fogadták és mindent megtettek azért, hogy minél kellemesebben érezze magát. Már amennyire egy kórházban kellemesen lehet érezni magát az embernek. Mielőtt a műtétre került a sor a sebész megmutatta Annának az implantátumot, amit majd behelyeznek a melle helyére.

Ettől csak még izgatottabb lett, de a nyugtatók hamarosan hatni kezdtek. Anna már csak a kórházi szobában tért magához miután a beavatkozás megtörtént. Melle le volt kötve és csövek voltak kivezetve, amit redondrainnek neveznek. Oldalra nem lehetett fordulnia csak hasizomból tudott felülni az ágyba. Hasizom híján a távirányításos kórházi ágyat használta. Másnap már mehetett is haza. Mielőtt elbocsátották volna a kórházból orvosa még megvizsgálta. Megnézte a kötés alatti részt. Anna szörnyen kíváncsi volt ezért ő is leskelődött, aztán rájött lehet jobb lett volna, ha nem látja. A mellei szürkék voltak, amitől megijedt, de az orvos azt mondta ez ilyenkor normális. Autóval mentek haza, ami kész rémálom volt Anna számára. Minden kis rázkódást szörnyű fájdalomnak élt meg, alig várta, hogy hazaérjenek és lefeküdjön. A lefekvés még könnyen is ment, de amikor fel kellett kelni az már nem ment olyan egyszerűen, mint a kórházban, ahol csak a gombot kellett nyomni és emelkedett az ágy. Gyötrelmesen élte meg a következő napokat, heteket. Fájdalmai voltak és olyan érzése, hogy a melle helyén valami más van, ami igaz is volt. Sokat olvasott a műtétről és olyanokról, akik átestek ilyen műtéten. Azt írták, hogy sokszor egy évbe is beletelik mire magáénak érzi az ember az implantátumot. A csövek miatt nem tudott nagyon mozogni és ez tovább nehezítette a gyógyulását. Miután eltávolították ezeket a csöveket olyan mértékben letapadtak az izmok, amiket eddig nem használt, hogy a karját sem tudta felemelni. Gyógytornára és különböző kezelésekre kezdett járni. Lassan már dolgozni is tudott. Sokáig tartott míg a karja rendbe jött. Emelni nem lehetett egy ideig ezért egy kiló kenyér vásárlása is nehéz feladat elé állította.

Apránként mindent meg tudott csinálni, szépen lassan meggyógyult. És valóban körülbelül az implantátum behelyezése után egy évvel kezdte jobban érezni magát. Annyira jól érezte magát, hogy az implantátumra már nem úgy gondolt, hogy az a valami, amit odatettek, hanem végre kijelenthette: - Ez az én mellem!